

Нова криза для сімей

Після важких втрат, пов'язаних з Чорнобильською катастрофою, багатьом сім'ям довелося повністю перестроювати своє життя. Вони дивилися на Славутич як на місто нових надій. Сьогодні ж, через передчасне закриття станції, їх очікує нова криза. Що станеться з ними в майбутньому? Олександр Олесеюк, його дружина Ірина та троє їх дітей є типовою славутицькою родиною. Олександр працює начальником зміни на ЧАЕС. Кореспондент журналу "Insight" відвідав цю сім'ю і поцікавився настроями й поглядами на майбутнє:

Кореспондент:

- Як Ви прийшли працювати на станцію?

Олександр:

- Я одержав освіту в Обнінському філіалі Московського інженерно-фізичного інституту. За радянських часів це був елітний заклад ядерної енергетики. Там же, в Підмосков'ї, зустрів майбутню дружину Ірину. Ми переїхали в Прип'ять, звабившись перспективою попрацювати на першій атомній станції в Україні. І не пожалкували.

Кореспондент:

- Які найгостріші враження пов'язані у Вас з катастрофою?

Олександр:

- Ніхто не міг бути підготовлений до тієї фатальної ночі 26 квітня 1986 року. Вона зруйнувала всі наші надії і сподівання. Однак безпосередньо після аварії думки були зосереджені на іншому: треба було в надзвичайних умовах забезпечити персонал та наші сім'ї, які жили неподалік. Щоб зупинити обладнання, яке було в роботі, ми працювали без відпочинку протягом трьох днів. Звичайно, це було дуже ризиковано та складно і не могло не позначитись на моєму здоров'ї. Тому нам довелося тим-

часово переїхати до моєї рідної Білорусі на поправку. Там з Іриною ми часто думали про майбутнє і, коли влітку мені запропонували повернутись, ми вирішили, що я повинен продовжити роботу на станції.

В 1988 році ми залишили квартиру в Києві і переїхали в Славутич, тому що тут були нові перспективи.

Кореспондент:

- Розмови про закриття станції точилися багато років. І все ж, чи були люди готові до цієї звістки?

Олександр:

- Загалом, - то ні. Це боляче, та що поробиш? Як кажуть, від долі не втечеш. Ніхто ж не питав нашої згоди, все вирішили за нас. Але я живу в цій країні, отож дотримуюсь її рішень і законів. Кілька років тому ніхто не вірив, що і перший блок закриють передчасно. І все ж 30 листопада 1996 року це сталося. Шоправда, тоді обійшлося без скорочень штату. Зараз ситуація зовсім інша, і люди бояться, що дуже скоро вона призведе до масових звільнень. Що ж до мене, то зараз я ставлюсь до всього цього більш філософськи. Не вірю, що в сьогоденних умовах людей покинуть напризволяще. Хоча сумніви залишаються...

Кореспондент:

- І що, через них не проглядається майбутнє?

Олександр:

- Є над чим замислитись. Ми будемо приймати рішення тільки зваживши всі обставини. Почекаємо прийняття остаточної програми зняття ЧАЕС з експлуатації. Ці операції потребуватимуть кваліфікованого персоналу. Системи будуть демонтуватись поетапно, і це визначатиме необхідну кількість людей. Хотілося б попрацювати років 8-10, скажімо, до повного вивантаження всього пального. А поки що живемо сьогоденним днем. Ми любимо Славутич. 12 років тому він став нашою домівкою. Троє наших дітей живуть тут щасливо і нам не хочеться нічого міняти. Ми навіть відкидаємо думку про те, що доведеться переїхати кудись на іншу станцію і покинути наше місто.

Кореспондент:

- А як Ви оцінюєте дії керівництва ЧАЕС та місцевої адміністрації напередодні закриття станції?

Олександр:

- Багато розмов, багато планів, але все це поки що не має підтримки у вигляді достатніх інвестицій в місцеву економіку. У найближчому майбутньому навряд чи значно зро-

Я люблю свій город
И хочу чтобы люди
В нём жили счастливо!

стуть можливості працевлаштування. Можливо, років через п'ять деякі програми і почнуть матеріалізуватись. Хочеться вірити, що й Уряд нашої держави нарешті зверне увагу на проблеми славутичан.

Кореспондент:

- А як інші члени вашої сім'ї? Якої долі Ви їм бажаєте?

Олександр:

- Діти мають великі сподівання на майбутнє і розуміють, що те, яким воно буде, залежить, в першу чергу, від них. Наймолодший Сашко - це наша невимовна радість. Йому всього лише п'ять років, а він уже справжній скрипаль. Це в нього від матері, - вона теж музикант. Нещодавно Сашко став одним з трьох стипендіатів школи мистецтв і зараз готується до свого першого міжнародного конкурсу в Києві. Наша десятирічна донька Ксенія також захоплюється мистецтвом. Їй подобається грати на піаніно, але її справжній любов - це малювання. Вона приділяє йому багато часу і мріє стати художницею. Найстарший, Микола, вже майже дорослий. Він уявляє своє майбутнє в поєднанні двох своїх найбільших захоплень - англійської мови та тенісу. Чи можливо це? Поживемо - побачимо ...

Кореспондент:

- А яка точка зору Ірини?

Ірина:

- Не хочеться навіть думати про те, що єдиний вихід для нашої сім'ї - це знову зніматися з місця і шукати десь нової

Сашко і Ксенія

долі. Мій чоловік вклав у цю станцію надто багато моральних і фізичних сил та професійного уміння, а наші діти наполегливо навчаються, щоб підготуватись до майбутнього вибору професії. Така віра в майбутнє повинна винагороджуватись, і не стільки словами, скільки конкретними перспективами.

Я ХОЧУ БЫТЬ
МУЗЫКАНТОМ